

schap: Onze geëerbiedigde Koning versierde hem met de Orde van den Nederlandschen Leeuw. Zijn verlies zal gewis het meest worden gevoeld, waar hij als Hoogleraar uitblonk, als Curator en hervormer der Latijnsche scholen werkzaam was, als medebestuurder van het Provinciaal Utrechtsch Genootschap van Kunsten en Wetenschappen dienst bewees, als bibliothekaris der Hoogeschool hare belangen behartigde; maar ook het Instituut verliest in hem een belangrijk Medelid, die hare werken met keurige verhandelingen verrijkte, en naar vermogen en gelegenheid in hare werkzaamheden deel nam.

De Derde Klasse verloor onder hare Korrespondenten, den Heer **J. E. HUMBERT** Ridder der Orde van den Nederlandschen Leeuw, en gepensioneerd Luitenant Kolonel, die, 66 jaren oud, te *Livorno* op den 20sten Februarij overleed. In 1825 had de Klasse, hulde willende doen aan zijne verdiensten ten aanzien van het vak der oudheidkunde, hem die benoeming opgedragen. Die verdiensten zijn te groot, dan dat zij eene eervolle vermelding niet ten ruimste zouden verdienen. Ten blijke daarvan kan de verzekering strekken, van de meest bevoegde hand ontvangen, dat het meeste en voornaamste der oudheidkundige schatten, welke het Museum van Archaeologie te *Leiden* tot eene verzameling van den eersten rang verheffen, door zijne tusschenkomst en toedoen is verkregen. Hoe hij in staat is geweest, zulks te volbrengen, verklaren zijn ongewone levensloop, zijne uitstekende talenten en onvermoeide nasporing.

Als jeugdig officier der genie (in 1796) werd hij met den Kolonel **FRANKE** en diens zoon door ons voormalig Bewind, op verzoek van den *Bey* van *Tunis*, naar de noordkust van *Afrika* gezonder, ten einde aldaar zekere vestingwerken aan te leggen. Toen dezelve waren voltooid, was ons Vaderland onder vreemd gezag vervallen, hetgeen **HUMBERT** deed besluiten, om in de dienst van den *Bey* over te gaan, die hem vele genegenheid betoonde en tot Gouverneur van het fort *La Goulette* aanstelde, hetwelk hij had helpen oprigten, zoodat hij tot in 1816 aldaar verbleef, wanneer de herstelling van de onafhankelijkheid onzes Vaderlands en het eervol ontslag uit de dienst van den *Bey*, op zijn verzoek bekomen, hem in staat stelden, naar *Europa* en vervolgens naar *Holland* terug te keeren.

Ge-

Gedurende dit twintigjarig verblijf aan de Afrikaansche kust, besteedde hij al zijne tusschenuren tot het verzamelen en vervaardigen van plans, kaarten en teekeningen, alsmede tot het inwinnen van berigten, die belangrijk waren voor de kennis der geschiedenis van die landstreek, van de zeden, gewoonten en taal der inwoners en de overblijfselen der Romeinsche kunst, aldaar nog in grooten getale aanwezig. Door Zijne Majesteit in 1825 in rang verhoogd en tot Ridder verheven, zou hij eene zeer voordeelige plaatsing in de O. I. Koloniën hebben kunnen bekomen, indien hij niet de voorkeur had gegeven aan den vereerenden last, om eene wetenschappelijke reis in de omstreken van *Tunis* te doen, hoofdzakelijk in het belang van het Leidsche Museum van Oudheden; maar mede in het belang der aardrijkskunde en geschiedenis. De catalogus van het meergenoemde Museum zal eerlang de lange lijst openbaar maken der schatten, die de rijke vruchten waren van deze reis, als: grafsteenen met Punische opschriften, kolossale beelden, Romeinsche opschriften, penningen, gesneden steenen, plans van de overblijfsels van oude steden, teekeningen van gebouwen, enz. enz., waarbij nog vele berigten en bijzonderheden, door hem op de plaats verzameld, en tot deze verschillende overblijfselen der oudheid betrekkelijk. Later werd het aan **HUMBERT**, die met zijne klimmende jaren niet meer aan het koude Noorden kon gewennen, door de Hooge Regering veroorloofd, in het genot van zijn pensioen zich in *Italië* te onthouden. Hij zette daar zijne pogingen voort, om velerlei monumenten en overblijfselen der oudheid op dezen klassieken grond te verzamelen, op te sporen en aan te koopen voor het Leidsche Museum, totdat de staatkundige gebeurtenissen van 1830 de subsidien, door den Lande verstrekt, deden inkorten.

Hij had geene klassieke opvoeding genoten, reeds op zijn 15de jaar officier geworden zijnde; doch had zich door goede overzettingen zeer gemeenzaam gemaakt met de oude schrijvers, waardoor hij zich met meerder vrucht aan zijne oudheid- geschied- en aardrijkskundige navorschingen kon overgeven. Onderscheidene levendige talen sprak hij met veel gemak; gewoonlijk bediende hij zich in zijne aantekeningen en briefwisseling van de Fransche, en menig luimig dichtstukje getuigt, hoe vaardig en sierlijk hij zich in dezelve uitdrukte. Ook in het Italiaansch heeft hij een werkje uitgegeven over de betrekking der Barbarijsche

Sta-

Staten met *Europa*, en het handelsvertier op de noordkust van *Afrika*, dat van zijne lange ondervinding en geest van opmerking getuigt. Hij was daarbij een geoefend penningkundige en een zoowel nauwkeurig, als bij voorkomende gelegenheden geestig, teekenaar.

Hij is gehuwd geweest met de eenige dochter van den Nederlandschen consul den Heer *NYSSSEN* te *Tunis*, welke echtgenoot in 1825 hem ontviel. Een eenig dochtertje, uit dien echt geboren, werd op 15jarigen leeftijd door de pest weggerukt.

Ook de beroemde *F. C. H. L. POUQUEVILLE*, Doctor in de Geneeskunde, Lid van het Fransche Instituut, maar vooral bekend en beroemd door onderscheidene uitgebreide werken over den geographischen toestand en over de lotgevallen van het Nieuwe Griekenland, sedert deszelfs jongsten en algemeenen opstand tegen de *Porte*, welke deszelfs onafhankelijkheid heeft ten gevolge gehad, bezweek, 68 jaren oud, aan borst-waterzucht in de nabijheid van *Parijs*. Hij werd in 1828 door de Derde Klasse tot haren Korrespondent benoemd.

Een twintigjarig verblijf, veelal in staatkundige betrekkingen, in het Ottomanische rijk en bepaaldelijk in Griekenland, stelde hem in staat, een ongewoon rijken schat van bouwstoffen over dit merkwaardig land te verzamelen, en de rust van ambtsbezigheden, die hij in de laatste tien jaren genieten mogt, gaf hem de gelegenheid, dezelve op eene geschikte wijze te bewerken. Zijn naam zal alzoo onder de beoefenaars van geschiedenis en oudheidkunde eene duurzame plaats bekleeden.

De Vierde Klasse verloor onder hare Leden drie beoefenaars der Schoone Kunst, die de voorwerpen der natuur op het doek nabootst en als vereeuwigt, *P. G. VAN OS*, als landschapschilder, *J. J. PAELINCK*, als historieschilder beroemd, en den in het vak van zeegezigten eenigen *J. C. SCHOTEL*.

VAN OS was de zoon des beroemden bloemschilders *JAN VAN OS*, en broeder van den niet minder beroemden meester in hetzelfde vak, *G. J. J. VAN OS*; ook van moeders zijde stamde hij af van een, in de beoefening der Schilderkunst, uitmuntend geslacht. Zijn vader was zijn leermeester, maar *VAN OS* bepaalde zich meer bijzonder tot landschappen met vee. Zijn burgerlijk leven is door burgerdeugden

den en onbesproken handel gekenmerkt. Zijn mannelijk gedrag als Kapitein der vrijwilligers bij de insluiting van *Naarden* verwierf hem de achting en hooge lofspraak zijns bevelhebbers. Hij was ook teekenaar en graveur, en heeft zich eenigen tijd onledig gehouden met miniatuur-portretten. Hij keerde echter altijd terug tot zijn geliefkoosd vak, waarin hij zeer veel heeft geleverd. Eenige schilderijen, tot het beleg van *Naarden* betrekkelijk en gedurende hetzelfde vervaardigd, plagten op het Paviljoen te *Haarlem* te prijken. Een ander, den intogt der Kozakken in 1813 binnen *Utrecht* voorstellende, werd aan Keizer *ALEXANDER* aangeboden, gunstig aangenomen, in het Keizerlijke paleis te *St. Petersburg* geplaatst, en met een tegengeschenk, bestaande in een met brillianten omzette ring, beantwoord. Bij het huwelijk onzer beminde Prinses *MARIANNE* bood *VAN OS* aan Hare Koninklijke Hoogheid eene schilderij van Hare boerderij op het *Loo* aan, ter herinnering aan de uren van onschuldig landelijk genot en stille afzondering, vooral met Hare onvergetelijke Moeder, doorgebracht. De Prinses, getroffen door deze kiesche oplettendheid, verzekerde den achtenswaardigen kunstenaar bij een eigenhandigen brief, vergezeld van een met brillianten omzette ring, van Haar welgevallen. *VAN OS* verwierf tweemaal een Gouden Eerepenning, als de uitgeloopte prijs van eenen wedstrijd door de Maatschappij *Felix Meritis*, en eenmaal te *Douai*, in *Fransch Vlaanderen*. Hij ontving verschillende eerbewijzen. De Akademiën van Beeldende Kunsten te *Amsterdam*, *Antwerpen*, *Brussel*, vereerden hem met het Lidmaatschap, onze geëerbiedigde Koning met de Orde van den Nederlandschen Leeuw. Zoo heeft hij, algemeen geacht, voor de kunst geleefd en gearbeid, totdat eene pijnlijke en slepende kwaal hem aan zijne betrekkingen ontrukte.

JOSEPHUS PAELINCK, op een dorp in *Oost-Vlaanderen* geboren in 1781, werd, wegens zijnen aanleg voor de schilderkunst, als knaap door eenige aanzienlijke kunstminnaren opgemerkt, die hem in staat stelden, om, bij de te *Gend* gevestigde Schilder-akademie, onderwijs in het teekenen te ontvangen. Hij werd vervolgens een der ijverigste leerlingen van den Hoogleraar *VERHAEGEN*, en verzamelde zorgvuldig al de kundigheden, die den historie-schilder, want zoodanig